

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **D.T.H**, státní příslušnice XX, bytem XX, zastoupené Mgr. Martinem Čankem, advokátem se sídlem Dolní nám. 679/5, 466 01 Jablonec nad Nisou, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. MV-47110-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 10. 2012, č. j. MV-47110-3/SO-2012, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také jen „žalovaný správní orgán“ nebo „komise“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje (dále také jen „správní orgán I. stupně“), OAM-13221-18/PP-2011, ze dne 14. 3. 2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobkyně účelově uzavřela manželství s panem J.Š. a nesplnila tak podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně se závěru o účelovém uzavření manželství bránila. Namítala, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nezákonné, neboť komise se nevypořádala s jejími odvolacími námitkami a omezila se na konstatování nesprávně vyhodnocených důkazů správního orgánu I. stupně. Správní orgány odpovědi vyhodnotily zkratkovitě, ledabyly, tím porušily zásadu materiální pravdy, zneužily správního uvážení, resp. správního uvážení nevyužily a postupovaly v rozporu se zásadou dobré víry. Podle žalobkyně jde o takové vady řízení, které měly mít výrazný vliv na rozhodnutí. Žalobkyně dále rozporovala skutková zjištění, z nichž vycházely správní orgány. Uváděla, že způsob, jakým jí byly kladeny otázky,

nevzal v potaz skutečnost, že jde o cizí státní příslušnici, která hovoří jiným rodným jazykem než úředním, aby pochopila otázky a formulovala odpověď, potřebuje k tomu čas, ovšem takový prostor ji nebyl poskytnut. Podle žalobkyně byly odpovědi vyhodnoceny jednostranně. Pokud se její odpovědi a odpovědi jejího manžela lišily, bylo to z důvodu subjektivně vnímané reality každého z manželů. Správní orgány zkratkovitě odpovědi vyhodnotily, nevzaly v úvahu širší souvislosti, nepostupovaly tak, aby v případných odpovědích odstranily rozpory. Podle žalobkyně se odpovědi ohledně seznámení žalobkyně s manželem nevylučují, ačkoli každý uvedl něco jiného. Jednalo se o detaily, jejichž oživení po takové době není možné. Detaily ohledně pozvání na schůzku prostřednictvím SMS zprávy nebo telefonního hovoru jsou věci, které si běžně lidé nepamatují. Naopak podle žalobkyně by vyvolalo podezření, kdyby byly odpovědi stejné. Ani odpovědi ohledně svatební hostiny žalobkyně nehodnotí jako sporné, neboť manželé pocházejí z jiných kulturních prostředí, kde pojem svatební hostiny je chápán jinak. Správní orgán nesprávně vyhodnotil, že manželé o hostině lžou. Nebyla správně vyhodnocena skutečnost, že manželé žijí ve společné domácnosti. Správní orgány měly zjistit další podstatné náležitosti potřebné k rozhodnutí, resp. žalovaná měla rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit pro nedostatek podkladů pro rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že tímto způsobem bylo dotčeno její základní právo na ochranu před neoprávněnými zásahy do soukromého a rodinného života dle č. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a č. 8 bod 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhovala zrušení správních rozhodnutí vydaných v obou stupních a požadovala náhradu nákladů řízení.

V doplnění žaloby ze dne 21. 12. 2012 žalobkyně uvedla, že nastaly skutečnosti pro rozhodnutí důležité, které v době podání žádosti neznala. Uváděla, že při lékařském vyšetření dne 20. 12. 2012 bylo potvrzeno, že je těhotná, potomka očekává se svým manželem panem J.Š. Žalobkyně jako důkaz předložila lékařskou zprávu ze dne 20. 12. 2012 a navrhovala, aby soud v případě potřeby provedl testy DNA žalobkyně a jejího manžela k důkazu o tom, že očekává potomka s občanem ČR. Podle žalobkyně je těhotenství důvodem, aby soud rozhodnutí správních orgánů zrušil, neboť to ukazuje na jejich nesprávné závěry o účelovém uzavření manželství, manželství bylo uzavřeno s cílem naplnění účelu rodiny.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že správní orgán popsal rozdíly v odpovědích žalobkyně a jejího manžela, na které žalovaná odkazuje. Z protokolů o výpovědích vyplývá, že výpovědi manželů jsou rozdílné, rozdíly jsou podstatné, manželé se neshodli o průběhu seznámení, o dalších společných schůzkách, nákupu snubních prstenů a pořádání svatební hostiny. Podle žalovaného se měli manželé vyjadřovat shodně o okamžicích, které měli prožít společně, ačkoli je mohli popsat individuálně, výsledkem by v případě funkčního svazku měla být v zásadě shodná odpověď. Žalovaný odkázal na článek 35 Směrnice 2004/38/ES, z něhož vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv, nebo podvodů, kterým je i účelový sňatek. Podle Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování zmíněné Směrnice mohou být při posuzování existence úmyslu zneužít práv přiznaných Směrnicí zohledněny zejména následující faktory: pár se před svatbou nikdy nesetkal; neshoduje se, pokud jde o jejich osobní údaje, okolnosti jejich prvního setkání, nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemluví společným jazykem; důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen; v minulosti obou nebo jednoho z manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích, nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; pár se rozvedl potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

Komise uvedla, že v daném případě bylo naplněno několik výše uvedených znaků, kdy rozhodnutí vycházelo zejména z okolností, za jakých manželé uzavřeli manželství a seznámili se, manželé neznají osobní informace o sobě a ve výpovědích jsou rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů. Žalovaný správní orgán navrhol, aby byla žaloba zamítnuta.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil tyto, pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 19. 10. 2011 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jako důvod žádosti uvedla podnikání, a kromě jiných vyžadovaných dokladů předložila notářský zápis ze dne 20. 10. 2011 o tom, že s panem J.Š. od 1. 8. 2011 žijí ve společné domácnosti. Následně žalobkyně změnila důvod žádosti, požádala o vydání povolení za účelem sloučení rodiny, neboť dne 30. 11. 2011 uzavřela sňatek s panem J.Š., což ministerstvu vnitra dokládala oddacím listem. Dle sdělení Městského úřadu Litvínov, obecního živnostenského úřadu, ze dne 4. 11. 2011, žalobkyni zaniklo živnostenské oprávnění dnem 28. 10. 2011. Ještě před uzavřením sňatku byla dne 11. 11. 2011 vykonána na adrese pobytu žalobkyně pobytová kontrola, při níž bylo zjištěno, že v bytě je přítomen pan J.Š., v bytě byly osobní věci žalobkyně i dotyčného, žalobkyně byla v uvedené době v suterénu domu v nehtovém studiu. Zvonek i schránka nebyly jménem žalobkyně ani pana J.Š. označeny. V řízení před správním orgánem I. stupně byli žalobkyně i její manžel pan J. Š. podrobně vyslechnuti k průběhu manželského soužití, zejména k okolnostem seznámení, průběhu schůzek, svatby, financování společného soužití, odpovědi byly zaznamenány do protokolů ze dne 12. 1. 2012.

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2012 ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podané podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítlo z důvodů podle § 87e odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. V odůvodnění ministerstvo vnitra konstatovalo, že žalobkyně předložila povinné náležitosti dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve formě oddacího listu. Ministerstvo vnitra uvedlo podstatné části výpovědí jak žalobkyně, tak jejího manžela, tyto výpovědi však vyhodnotilo tak, že ohledně seznámení a samotného průběhu panují nejasnosti, žalobkyně uváděla, že manžel ji na kávu pozval prostřednictvím SMS zprávy, když telefonní číslo získal od své matky, chodil za ní často do prodejny její sestřenice, 2x ji navštívil v bytě sestřenice, ale nikam spolu nechodili, setkávali se v podstatě jen v prodejně, ačkoliv manžel uvedl, že na kávu pozval žalobkyni osobně, na kávu šli hned a během první schůzky si předali telefonní čísla, následně ji po první schůzce napsal SMS zprávu a pozval ji, šli se projít po městě, navštívili jeho maminku, pak šli na další procházku. Zcela se výpovědi lišily ohledně výběru snubních prstýnků, kdy si žalobkyně a její manžel protirečí, stejně si odporují jejich odpovědi týkající se oslavy svatby. Žalobkyně uváděla, že manžel má 3 sestry, 2 viděla jen na fotografiích a 1 viděla o vánocích. Její manžel uvedl, že má sestry 2, které se s žalobkyní pravidelně stýkají. Neshodli se také ohledně toho, zda mají vanu či sprchový kout, zda mají žehličku, teploměr, zda vedou finance společně. Dále jeden o druhém neví, jaké má vzdělání, kdy ji manžel požádal o ruku. Manžel pak ani nevěděl, jak se žalobkyně dlouho na území ČR zdržuje, ona naopak nevěděla, proč nebyla manželova matka na svatbě. Netušila, že si může vzít příjmení o manželovi, zatímco on uváděl, že se na ponechání příjmení žalobkyně dohodli. Neshodli se pak ani na tom, po které ruce leží v posteli jejich partner. Na základě těchto rozporů dospělo ministerstvo vnitra k závěru, že cílem žadatelky bylo získání přechodného pobytu, manželství nelze považovat za vztah dvou lidí, který byl uzavřen na základě vzájemného poznání, důvěry,

s plánem společné budoucnosti, proto manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy ve smyslu § 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, což je dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Zamítnutí žádosti žalobkyně pak nebude zásahem do soukromého a rodinného života cizince.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2012 a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Komise v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně popsal rozdíly odpovědí žalobkyně a jejího manžela, a po jejich předchozím shrnutí na ně odkázala. Dovodila, že výpovědi manželů jsou rozporuplné, rozdíly podstatné, manželé se neshodli o průběhu seznámení, společných schůzkách, nákupu snubních prstenů a požádání svatební hostiny. Zdůraznila, že žalobkyní zmíněné nesrovnalosti v protokolech jsou irelevantní, neboť partneři o sobě nezískávají informace pouze formou otázek a odpovědí, otázky se týkaly situací, které oba manželé prožili, měli je prožít společně, mohli je popsat individuálně, přičemž výsledkem by měla v případě funkčního svazku být v zásadě shodná odpověď. Správní orgán I. stupně prověřoval v souladu se zákonem, zda manželství se státním občanem ČR nebylo uzavřeno s cílem obejít právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území ČR a získání oprávnění k pobytu. Po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných s manželi a výsledku šetření dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníků řízení bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní orgán vydal žalobkyni povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán I. stupně podle žalované provedl hodnocení podkladů pro rozhodnutí, když závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení byl učiněn především na základě vyhodnocení výpovědí a okolností uzavření sňatku. Manželství bylo sice uzavřeno v souladu s českým právním řádem, ale z podkladů pro rozhodnutí vyplynulo, že bylo uzavřeno zejména s cílem získat pro žalobkyni povolení k pobytu, nikoli z důvodů předpokládaných zákonem o rodině. Komise zmínila článek 35 Směrnice 2004/38/ES, z něhož vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů, když případem takového pobytu je i účelový sňatek. Dále uvedla faktory, které podle Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování uvedené Směrnice mohou být při posouzení existence úmyslu zneužít práv přiznaných Směrnicí zohledněny, a konstatovala, že v posuzovaném případě bylo naplněno několik těchto znaků. Komise zejména vyšla z okolností, za jakých se manželé seznámili a poté uzavřeli manželství, když manželé neznají osobní informace o sobě a ve výpovědích byly rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů. Byl tak naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí a správně je podle komise vyhodnotil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního vztahu v době rozhodování správního orgánu (v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.).

K projednání žaloby nařídil ústní jednání, při němž zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a jejím doplnění a zdůraznil, že těhotenství žalobkyně vyvrací závěry správních orgánů o účelovosti uzavření manželství. Žalobkyně s manželem otěhotněla na konci roku 2012, patrně pod vlivem stresu o očekávané dítě přišla, k prokázání těchto

skutečností žalobkyně předkládala důkazy lékařskými zprávami z oboru gynekologie - porodnictví, a to poukazy o vyšetření ze dne 20. 12. 2012 a ze dne 3. 1. 2013 a kopií ambulantní karty ze dne 15. 4. 2013 a ambulantní kartou ze dne 5. 6. 2013 o vyšetření ze dne 2. 5. 2013, všechny vystavené MUDr. P.S.. I s ohledem na tyto důkazy zástupce žalobkyně navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se k ústnímu jednání nedostavil.

V předmětné věci jde o posouzení zákonnosti zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, o který žalobkyně požádala za účelem sloučení rodiny, tedy ve smyslu § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to jako manželka J.Š., jehož si vzala dne 30. 11. 2011.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu*. Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítne také tehdy, *jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*.

Výkladu cit. ustanovení se věnuje judikatura krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, zejm. lze odkázat na rozsudky tohoto soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64; ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-77; v poslední době pak ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). I s ohledem na závěry prezentované ve zmíněných rozsudcích lze uvést, že ze zákona má žadatel jako rodinný příslušník občana Evropské unie nárok na vydání povolení k přechodnému pobytu (§ 87b zákona o pobytu cizinců), pokud správnímu orgánu předloží zákonem požadované doklady včetně oddacího listu. Nicméně jestliže má správní orgán pochybnosti o správnosti či věrohodnosti údajů žadatelem uváděných, je jeho úkolem zjistit, zda v daném konkrétním případě nedochází k obcházení zákona např. tím, že manželství s občanem Evropské unie uzavřel žadatel účelově. Za tímto účelem má správní orgán v řízení specifické oprávnění dané mu ustanovením § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jež má sloužit k tomu, aby mohly být náležitě objasněny všechny rozhodné skutečnosti, z nichž lze usoudit na to, zda v daném případě nedošlo k obcházení zákona o pobytu cizinců právě tímto způsobem. Posledně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu pak dává odpověď na to, kterak vykládat pojem „*pokud účelově uzavřel manželství*“ jako důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že „*účelovost*“ nelze posuzovat jen ve vztahu k okamžiku uzavření manželství, „... *ale je třeba vztahy mezi manžely posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet*. ...“

Protože je správní soudnictví ovládáno zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), rozsah soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů je určen rozsahem žalobních bodů a námitkami, které žaloba proti postupu správních orgánů vznáší. Namítá-li žalobkyně, že se žalovaný správní orgán nezabýval jejími námitkami, činí tak jen v obecné rovině. Rovněž nekonkretizovány zůstaly námitky ohledně správního uvážení a porušení zásady dobré víry. Soud tak mohl v tomto směru podrobit napadené rozhodnutí přezkumu také jen v obecné rovině. Shledal, že žalovaný ve svém rozhodnutí na jednotlivé výtky žalobkyně reagoval zdůrazněním rozdílů ve výpovědích, které žalobkyně a její manžel před ministerstvem vnitra učinili, a závěrem, že tyto rozdíly považuje za podstatné, svědčící o

účelovosti uzavření manželství, nikoli o uzavření manželství z důvodů předpokládaných zákonem o rodině, neboť rozdíly ve výpovědích svědčily o tom, že manželé o sobě nevědí osobní informace, což zpochybňuje faktický rodinný život. Nebylo možno přehlédnout, že žalobkyně se v odvolání spíše než na výtky ohledně zjištění skutkového stavu a jeho následného právního posouzení soustředila na popis skutečností a důvodů, které dle jejího přesvědčení mají rozdíly mezi její výpovědí a výpovědí jejího manžela stírat a vysvětlovat, a odůvodnění napadeného rozhodnutí pak korespondovalo této situaci.

Soud neshledal pochybení správních orgánů při hodnocení podkladů pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně. Jak již bylo řečeno, s ohledem na specifika cizineckého řízení, v němž je cizinec zainteresován na vydání povolení a za tím účelem předkládá zákonem stanovené doklady (včetně oddacího listu, žádá-li o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie), je na správním orgánu, aby předložené doklady vyhodnotil a za účelem zjištění skutkového stavu případně provedl dokazování, a to především výsledkem účastníka řízení. Právě takto postupovalo v případě žalobkyně ministerstvo vnitra jako správní orgán I. stupně, provedlo účastnický výslech žalobkyně a svědeckou výpověď jejího manžela, a to zejména k okolnostem jejich seznámení, navázání a dalšího prohlubování vztahu, uzavření manželství a společného soužití. Bylo pak jeho úkolem, aby protokoly o výpovědích žalobkyně a jejího manžela ze dne 12. 1. 2012 hodnotilo, případně s dalšími důkazy v řízení provedenými, dle zásad pro zjišťování skutkového stavu zakotvených ve správním řádu. Přitom byl správní orgán I. stupně povinen postupovat v souladu s § 3 správního řádu (podle něhož postupují správní orgány ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení), přičemž při zjišťování skutkového stavu nebyl podle § 52 správního řádu vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, a provedené důkazy měl pak hodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jež je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu (jež znamená, že správní orgány nejsou vázány žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená však, že závěry o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle), když skutkové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti.

Soud pak má za to, že skutkové závěry o účelově uzavřeném manželství plně odpovídají podkladům, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, vycházejí z nich po jejich jednotlivém hodnocení a vzájemném porovnání a zhodnocení obsahu výpovědi žalobkyně a jejího manžela, jsou logické, plně korespondující obsahu obou protokolů ze dne 12. 1. 2012. Správní orgány při hodnocení podkladů pro rozhodnutí nepostupovaly s rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, nijak při zjišťování skutkového stavu nezneužily správní uvážení, jak žalobkyně zcela obecně namítala. I podle soudu nebyly rozdíly ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela jen banální, tyto rozdíly byly evidentní tam, kde manželé vypovídali nejen o tom, jak se seznámili, ale především jakým způsobem se rozvíjela jejich známost a kde se poté setkávali, dále když vypovídali o podrobnostech výběru a nákupu snubních prstenů, oslavě svatby, kdy lze uvést, že tyto rozdíly mohou jen stěží plynout z národnostních a kulturních rozdílů mezi manžely. Rozdíly se dále objevily při popisu zařízení společného bytu a jeho vybavení, způsobu hrazení společných nákladů a např. také sdílení manželské postele, možnosti změny příjmení, při popisu setkávání s rodinnými příslušníky z manželovy strany. Tyto zmíněné okolnosti případu společně s tím, že manželé se znali před uzavřením sňatku velmi krátce, sňatek uzavřeli až po podání žádosti žalobkyně

o udělení povolení k přechodnému pobytu, prakticky se nevidali přes den, neměli žádné společné známé, společné zážitky, neznali o sobě osobní údaje, musely správní orgány logicky vést k závěru o uzavření manželství za účelem obcházení ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Namítala-li žalobkyně, že rozdíly ve výpovědi její a jejího manžela plynou z nedostatku prostoru k podání odpovědí, nic takového ze spisového materiálu neplyne. Jak soud ověřil z protokolu o účastnické výpovědi žalobkyně ze dne 12. 1. 2012, žalobkyni sice byly kladeny otázky v českém jazyce, ale s tímto postupem sama souhlasila (a ostatně v žalobě znovu potvrdila, že češtinu ovládá). Její výpovědi učiněné v průběhu správního řízení byl přítomen tlumočník z vietnamského jazyka zapsaný v seznamu tlumočnicků, kterého si žalobkyně sama přibrala, žalobkyně ovšem dle obsahu zmíněného protokolu o tlumočení či upřesnění znění otázek nežádala, proti obsahu protokolu se nebránila, s jeho obsahem souhlasila, což stvrdila svým podpisem, nenamítala, že by nějaké otázky či jejímu smyslu nerozuměla. Ani tyto procesní výhrady tedy soud neshledal důvodnými.

Dále soud se věnoval otázce, zda těhotenství žalobkyně může zvrátit závěry správních orgánů o účelovosti uzavření manželství.

Soud při ústním jednání doplnil ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. dokazování listinami přeloženými žalobkyní. Z nich vyplynula pravdivost tvrzení žalobkyně o tom, že na konci roku 2012 otěhotněla a následně očekávané dítě potratila. V lékařských zprávách MUDr. Pavel Svoboda uvedl termín poslední menstruace 18. 11. 2012, možnou graviditu při vyšetření žalobkyně dne 20. 12. 2012 a 3. 1. 2013, při vyšetření dne 15. 4. 2013 potvrdil těhotenství žalobkyně v 13. týdnu a následně při vyšetření dne 2. 5. 2013 diagnostikoval spontánní potrat.

Soudem zjištěné skutečnosti však nevyvracejí skutkový stav, jak byl zjištěn správními orgány v době jejich rozhodování. Správní soud je zásadně dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým stavem v době vydání rozhodnutí správního orgánu, ke skutkovým novotám nepřihlíží, leda ve výjimečných judikaturou specifikovaných případech. Soudem doplněným dokazováním bylo přitom toliko prokázáno, že žalobkyně byla ke konci roku 2012 a na počátku roku 2013 těhotná, následně očekávané dítě potratila. Z provedených důkazů však jednak neplyne, že otcem tehdy očekávaného dítěte byl skutečně manžel žalobkyně (soud nemohl vzhledem k ukončení těhotenství spontánním potratem vyhovět návrhu žalobkyně provést testy DNA za účelem potvrzení otcovství jejího manžela), jednak tyto důkazy prokazují skutkové okolnosti nastalé až po vydání napadeného správního rozhodnutí ze dne 30. 10. 2012 a nejsou dostatečným důkazem vyvracejícím závěr o uzavření manželství za účelem obcházení ustanovení zákona o pobytu cizinců. Poukazovala-li žalobkyně na nutnost posuzovat vývoj vztahů mezi manželi po celou dobu správního řízení ve smyslu shora cit. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102, pak má soud za to, že ani těhotenství žalobkyně (soud nyní ponechává stranou, že nebylo prokázáno otcovství právě manžela žalobkyně) nastalé až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, není důkazem o vývoji vztahů mezi manželi po celou dobu vedení správního řízení. Nelze nevidět, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla žádné relevantní skutečnosti svědčící o uzavření manželství s panem J. Š., jež by bylo završením skutečného soužití a trvalého vztahu mezi mužem a ženou, jak jej vnímá zákon o rodině, nepředložila ani neoznačila v tomto směru relevantní důkazy, z nichž by na skutečný vývoj vztahu mezi ní a manželem vylučující účelovost uzavření manželství mohly správní orgány usoudit, a nečila tak ani v žalobě ve vztahu k období do vydání napadeného správního rozhodnutí; pouze

zdůrazňovala následně nastalé těhotenství. Soud uzavírá s tím, že ani případný rozvoj manželského vztahu, k němuž dojde po vydání napadeného správního rozhodnutí, není důkazem o tom, že manželství muselo nutně svou funkci plnit již v průběhu správního řízení, a nebylo proto uzavřené účelově, jestliže z podkladů, které měly v době svého rozhodování správní orgány k dispozici, logicky vyplýval závěr o účelovosti uzavření manželství.

Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly o zamítnutí žádosti žalobkyně na základě zjištěného skutkového stavu věci, po řádném zhodnocení podkladů, které si pro prověření žádosti žalobkyně obstaraly, v souladu s ustanovením § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo zasaženo právo žalobkyně na rodinný a soukromý život. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s..

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. července 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu